

(underbilag 2 f), og at det næppe vil være muligt for arbejdsgruppen under de foreliggende omstændigheder at stille forslag om en omdannelse af tilsynsrådene til egentlige lokale arbejdsmarkedsråd.

I denne forbindelse skal man, for så vidt angår de svenske länsarbetsnämnds herhenhørende virksomhed, fremhæve, at alle arbejdsmarkedsproblemer af betydning (herunder eksempelvis erhvervsvejledning, revalidering og egnsudvikling (industri-lokalisering)) på det centrale plan er underlagt arbejdsmarknadsstyrelsen.

I overensstemmelse med det ovenfor anførte skal man herefter fra arbejdsgruppens side henstille, at spørgsmålet om en samordning på det centrale plan gøres til genstand for nærmere overvejelser, hvorved mere reelle muligheder for en senere tilsvarende samordning lokalt gennem oprettelse af de ovenfor nævnte lokale arbejdsmarkedsråd, må skønnes at ville være til stede.

Med hensyn til spørgsmålet om tilsynsrådernes sammensætning skal arbejdsgruppen i øvrigt pege på, at det, såfremt de lokale råds opgaver først og fremmest skal sigte mod arbejdsmarkeds-mæssige problemstillinger, må forekomme hensigtsmæssigt, at udvælgelsen som ovenfor berørt finder sted efter bredere kriterier end hidtil, jfr.

de nugældende regler i arbejdsløshedslovens § 2, stk. 2 og 3, hvorefter tilsynsrådene består af 1 formand, der hverken beskæftiger sig som arbejdsgiver eller arbejder, samt 2 arbejdsgivere og 2 arbejdere, for begge grupperes vedkommende udpeget af kommunale eller amtskommunale råd.

Det skal endvidere anføres, at arbejdsgruppen som følge af dens ovenfor gengivne hovedsynspunkt ikke har fundet det hensigtsmæssigt at gå ind på en nærmere drøftelse af spørgsmålet om, hvorvidt de lokale arbejdsmarkedsråd i givet fald skulle være egentlige administrative organer, eller hvorvidt der alene skulle være tale om rådgivende institutioner. Dette spørgsmål må selvsagt afklares i forbindelse med en eventuel udbygning af tilsynsrådene, og det kan formentlig være nærliggende at antage, at løsningen ikke kan være entydig, men må veksle med opgavernes karakter.

Sluttelig skal det bemærkes, at det må forekomme arbejdsgruppen hensigtsmæssigt og reelt påkrævet, at tilsynsrådene i forbindelse med nyordningens gennemførelse bl. a. inddrages i det de offentlige arbejdsanvisningskontorer påhvilende arbejde med udbredelse af kendskabet til nyordningen og dens virkninger (publicrelations-problemet).

3. Udbygningen af den offentlige arbejdsanvisnings hjælpemidler.

3.1. I forbindelse med arbejdsgruppens overvejelser dels vedrørende mulighederne for at udvide adgangen til at yde økonomisk hjælp under de i arbejdsløshedsloven hidtil hjemlede former, dels vedrørende spørgsmålet om eventuel tilvejebringelse af nye former for økonomisk hjælp i forbindelse med arbejdskraftens geografiske overflytning — hvorved man har været bekendt med de i Sverige på dette område gældende tilskudsordninger, jfr. bilag 8 (underbilag 2 g), — har arbejdsgruppen været inde på drøftelser med hensyn til det hensigtsmæssige i fortsat at lade såvel arbejdsløsheds-kasser som arbejdsanvisningskontorer udbetale sådanne ydelser, og arbejdsgruppen må i denne henseende anse det for mest praktisk og administrativt hensigtsmæssigt, at *arbejdsanvisningskontorerne overtager ud-*

betalingen af samtlige former for økonomisk hjælp af heromhandlede art også i det omfang, hvori sådan hjælp hidtil er ydet af arbejdsløsheds-kasserne. Dette indebærer, at kontorerne, for så vidt angår rejsehjælp, flyttehjælp og tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse, kan udbetale disse ydelser også i tilfælde, hvor de pågældende selv har skaffet sig arbejde, medens kontorerne efter de hidtidige bestemmelser alene har kunnet yde hjælp i tilfælde, hvor de pågældende arbejde er anvist af vedkommende arbejdsanvisningskontor. Denne sidste bestemmelse forudsættes dog opretholdt, for så vidt angår kontorerens bistand ved fremskaffelse af bolig og den nedenfor foreslåede etableringshjælp.

Det forudsættes, at adgangen til at yde økonomisk støtte — som hidtil — for samt-